

Arrest

nr. 288 978 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 27 januari 2022 via Eindhoven, Nederland, het Schengengrondgebied. Zij is hierbij in het bezit van een geldig Turks paspoort voorzien van een geldig door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum.

1.2. Op 7 april 2022 meldt verzoekster zich bij de administratieve diensten van de stad Turnhout. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die vermeldt dat haar verblijf is toegelaten tot 26 april 2022.

1.3. Op 26 juli 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon met de Nederlandse zoon. Inzake deze aanvraag beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 23 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2022 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [1948]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse zoon, de genaamde [P.K.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'a/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van de vermeende afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

- Details afschrijvingen Rabo Bankieren vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.06.2020, 29.07.2020, 31.08.2020, 30.09.2020, 28.10.2020, 27.12.2020, 28.02.2021, 15.04.2021, 26.07.2021 en bijhorende brief met uitleg van de referentiepersoon*
- Arbeidscontract [V.] dd. 01.09.2021 met bijhorende loonfiches en geldstortingen voor de maanden September 2021 tot juli 2022 op naam van de referentiepersoon*
- Verklaring Bewijs van armoede' dd. 15.10.2021 opgemaakt te [E.] (Turkije) door Verkozene wijk [E.]*
- Niet vertaalde Turkse tabel dd. 15.10.2021*
- Attest dienst Kadaster dd. 21.11.2022 met bijhorende aanvraag door een derde ifv van betrokkene*

Bij de toets van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient in concreto te worden onderzocht of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Betrokkene toonde onvoldoende aan dat zij effectief onvermogen was en dat zij in het land van herkomst, tot op het moment dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar Nederlandse zoon.

Er wordt een verklaring 'Bewijs van armoede' voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen onroerende goederen bezit, geen uitkering ontvangt, hulpbehoevend is en in armoede leeft. Wat deze verklaring betreft, deze kan niet worden aanvaard aangezien een verklaring steeds een gesolliciteerd karakter heeft. Er wordt wel nog een attest voorgelegd van de dienst Kadaster waarin wordt aangegeven dat betrokkene geen onroerende goederen bezit. Bovendien sluit dit attest niet uit dat betrokkene, toen zij nog in het land van origine verbleef, zelfstandig in het levensonderhoud voorzag. In het attest is immers helemaal niets terug te vinden over de economische activiteiten van betrokkene of het eventuele gebrek daaraan. Er werd in feite helemaal niets voorgelegd wat het financiële vermogen of onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of origine toelicht.

Het bewijs van de - weliswaar - omvangrijke overgemaakte gelden is niet bij machte om het ten laste zijn te bewijzen. Er werd dan wel geld overgemaakt aan betrokkene, welke bestemming dat geld had kan niet

besloten worden uit enkel het overmaken van geld, zonder bewijs van onvermogen en de hieruit voortvloeiende behoefte van betrokkene. Zoals gezegd, zonder enig inzicht in het vermogen of onvermogen van betrokkene, kan onmogelijk worden ingeschat of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overmaken van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Dus: 1) de sommen dienen essentieel te zijn om in de basisbehoeften te voldoen en 2) de persoon dient aan te tonen onvermogen te zijn. Aan beide voorwaarden werd hier niet voldaan. Wegens het ontbreken van inzicht in het vermogen van betrokkene kan geen inschatting gemaakt worden of deze bedragen essentieel dan wel aanvullingen waren om in het levensonderhoud te kunnen voldoen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.08.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoekster haar middel toe als volgt:

"[...]"

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van dhr. [P.K.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij diende een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

"[...]"

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' bewezen. Zo werden er maar liefst geldverzendingen voorgelegd, die betrekking hebben op 1 jaar waarin elke maand 400 euro werd gestort door de referentiepersoon aan verzoekster (van juli 2020 tot juli 2021).

(stukken 2, 4)

Deze geldverzendingen dateren dus van vóór de aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België (zie ook de paspoortstempel). Het betreft een periode van een jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis – 400 euro per maand werd overgemaakt aan verzoekster. Gelet op de frequentie en consequentie van deze geldverzendingen, dient te wel degelijk beschouwd te worden als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

(stuk 3)

Verwerende partij erkent dat er "omvangrijke" gelden (letterlijk citaat!) werden overgemaakt, doch dat de bestemming ervan niet kan worden ingeschat, omdat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond

dat zij onvermogen was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient evenwel louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

[...]

Verzoekster toonde tevens haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Om te beginnen werd er een 'attest van armoede' voorgelegd, waarin letterlijk wordt vermeld dat verzoekster geen roerende/onroerende goederen bezit en geen inkomsten heeft, dus hulpbehoevend is en in armoede leeft.

(stuk 5)

Er werden tevens attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen bezit, alsook geen actieve inkomstenbron.

(stuk 6)

Verwerende partij heeft enkel stuk 5 besproken, hetgeen op zich reeds een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel vormt. Immers, beide stukken (5 en 6) tonen zeer duidelijk aan dat verzoekster én geen actieve inkomstenbron heeft (zie pag. 2 van stuk 6 : "houder van identificatienummer voor personen zonder actieve inkomstenbron"). Dat er dus niets terug te vinden zou zijn over het al dan niet hebben van economische activiteiten, zoals verwerende partij beweert, klopt geenszins!

Verzoekster heeft wel degelijk haar financiële vermogen of onvermogen in het land van herkomst toegelicht, nl. dat zij geen roerende/onroerende goederen bezit + dat zij geen enkele inkomstenbron (dus ook niet uit zelfstandige activiteit heeft), en dat zij dus in armoede leeft. Uit deze attest blijkt ook dat zij weduwe is en dus volledig alleenstaand!

Verzoekster heeft aldus op alle vlakken haar onvermogenheid aangetoond. De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke

overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten. In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoekster, is is iets onmogelijks verwachten van haar.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 [...]:

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoekster dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 [...]:

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

[...]

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon (stuk 7)*
- Loonfiches en rekening uittreksels met storting loon van de referentiepersoon (stuk 8)*
- Bewijs ziektekostenverzekering betrokkenen; hun kosten op dit vlak zijn dus gedekt (stuk 9)*

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed vóórdat verzoekster in België was, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Op 26.07.2022 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar zoon (Nederlandse nationaliteit).

Art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vaststelde dient verzoekster aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar zoon.

Verweerder verwijst naar het arrest Reyens, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, punt 33).”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatie-bevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’ (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

"In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam." (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

"De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. ." (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentie-persoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

Verzoekende partij heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Details afschrijvingen Rabo Bankieren vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.06.2020, 29.07.2020, 31.08.2020, 30.09.2020, 28.10.2020, 27.12.2020, 28.02.2021, 15.04.2021, 26.07.2021 en bijhorende brief met uitleg van de referentiepersoon
 - Arbeidscontract Verandaboys dd. 01.09.2021 met bijhorende loonfiches en geldstortingen voor de maanden september 2021 tot juli 2022 op naam van de referentiepersoon
 - Verklaring 'Bewijs van armoede' dd. 15.10.2021 opgemaakt te [E.] (Turkije) door Verkozene wijk [E.]
 - Niet vertaalde Turkse tabel dd. 15.10.2021
 - Attest dienst Kadaster dd. 21.11.2022 met bijhorende aanvraag door een derde ifv van betrokkene
- In de bestreden beslissing kwam de gemachtigde van de Staatssecretaris tot het besluit dat er uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*

Ook heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is.

Verzoekende partij verwijst in haar inleidend verzoekschrift naar de door haar voorgelegde bewijsstukken en beoogt hiermee duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een herbeoordeling zou doen van deze stukken.

Verweerder laat ter zake gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder merkt op dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis van de Vreemdelingenwet om in België een verblijfsrecht te bekomen o.b.v. gezinshereniging.

Verzoekende partij verwijst vooreerst naar de geldstortingen die de referentiepersoon deed. Zij beweert dat hieruit zou blijken dat zij effectief financieel afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing bevat de volgende motivering omtrent die geldstortingen:

[...]

Verzoekster stelt echter dat de geldstortingen zouden moeten volstaan om te oordelen dat zij ten laste was van haar zoon, voorafgaand aan haar komst naar België. Verweerder laat ter zake geldend dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd dat het onduidelijk is welke bestemming aan deze gelden werd gegeven en of zij daadwerkelijk gebruikt werden om in het levensonderhoud van verzoekster te voorzien. Gezien door verzoekster niet werd aangetoond dat zij onvermogen was, kan niet worden geoordeeld dat zij ten laste was van haar zoon.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat haar onvermogenheid zou blijken uit de voorgelegde attesten, met name het attest van armoede van 15.10.2021 en het attest van het Directoraat Inkomsten en van het Kadaster in Turkije.

Verweerder laat gelden dat de door verzoekende partij geuite kritiek niet kan worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat betreffende deze attesten als volgt werd geoordeeld in de bestreden beslissing:

[...]

Verweerder laat ter zake gelden dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat verzoekster geen economische activiteiten uitvoerde in Turkije of dat zij enige andere inkomsten ontving. Betreffende het financiële vermogen of onvermogen van verzoekster wordt in geen van deze attesten gesproken. Het loutere gegeven dat in één van deze attesten wordt aangegeven dat zij een identificatienummer heeft voor personen zonder actieve inkomstenbron doet hieraan geen afbreuk, nu voorafgaand wordt gesteld dat verzoekster wel een potentieel belastingplichtige is zodat niet wordt uitgesloten dat zij andere inkomsten ontving.

In de bestreden beslissing werd dan ook geheel terecht en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij aldus ten laste was van haar zoon.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van de motiverings- redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij voert nog aan dat zij aangetoond zou hebben dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen zou beschikken. Zij beweert dat dit aspect niet betwist zou worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij er middels haar kritiek aan voorbijgaat dat de bestaansmiddelenvereiste niet onderzocht werd. Of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt betwist noch erkend.

Verweerder wijst erop dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatieve voorwaarden zijn. Verzoekende partij betwist dit overigens niet.

Aangezien er door de verzoekende partij geen documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvragen tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris met deze vaststelling volstaan om de aanvraag af te wijzen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar meerderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit. Deze laatste beschikt over een Belgische verblijfsvergunning in het kader van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Gelet op de in het administratief dossier voorhanden zijnde stukken betreffende een tewerkstelling van de Nederlandse zoon in Eindhoven moet worden aangenomen dat hij in België verblijfsgerechtigd is als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster beriep zich aldus op de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

Uit deze wetsbepalingen volgt dat verzoekster, om de gezinshereniging met haar zoon met de Nederlandse nationaliteit in België te genieten, het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van deze zoon en hem vergezelt of begeleidt. Deze laatste dient verder het bewijs te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste zal komen van

het sociale zekerheidsstelsel en dat hij beschikt over een ziekteverzekering die de ziektekosten van zijn familieleden in België volledig dekt.

In de bestreden beslissing weigert verweerder verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden, omdat zij het bewijs van het ten laste zijn van haar Nederlandse zoon niet heeft geleverd.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, d) en 7, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘*ten laste*’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Uit de voormelde arresten volgt dat de hoedanigheid van ‘*ten laste*’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de Unieburger te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat verzoekster, om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, het bewijs moet leveren van een reële afhankelijkheidsrelatie van haar zoon die reeds bestaat van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoekster betwist dit ook niet.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging met haar Nederlandse zoon de volgende documenten heeft voorgelegd:

- *“Details afschrijvingen Rabo Bankieren vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.06.2020, 29.07.2020, 31.08.2020, 30.09.2020, 28.10.2020, 27.12.2020, 28.02.2021, 15.04.2021, 26.07.2021 en bijhorende brief met uitleg van de referentiepersoon*
- *Arbeidscontract [V.] dd. 01.09.2021 met bijhorende loonfiches en geldstortingen voor de maanden September 2021 tot juli 2022 op naam van de referentiepersoon*
- *Verklaring Bewijs van armoede' dd. 15.10.2021 opgemaakt te [E.] (Turkije) door Verkozene wijk [E.]*
- *Niet vertaalde Turkse tabel dd. 15.10.2021*
- *Attest dienst Kadaster dd. 21.11.2022 met bijhorende aanvraag door een derde ifv van betrokkene”.*

Verweerder motiveert dat verzoekster aan de hand van deze stukken onvoldoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was in haar land van herkomst, waardoor niet blijkt dat de “*omvangrijke overgemaakte gelden*” door haar Nederlandse zoon noodzakelijk of essentieel waren voor haar om in haar levensbehoeften in het land van herkomst te kunnen voorzien. Verweerder bespreekt hierbij zowel de verklaring “*Bewijs van armoede*” als het attest van de dienst Kadaster. Hij stelt dat dit eerste stuk een gesolliciteerd karakter kent en dat het tweede stuk aangeeft dat verzoekster geen onroerende goederen bezit, maar dit attest niet uitsluit dat zij in haar land van herkomst zelfstandig in haar levensonderhoud voorzorg. Hij merkt op dat dit laatste stuk niets zegt over eventuele economische activiteiten van verzoekster of het eventuele gebrek daaraan. Hij stelt vast dat er geen stukken voorliggen aangaande het financiële vermogen of onvermogen van verzoekster in het land van herkomst.

Verzoekster betoogt in haar middel dat zij wel afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Zij wijst erop dat verweerder geen rekening heeft gehouden met een door haar neergelegd stuk. Zo stelt zij dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, ook een stuk heeft voorgelegd, opgemaakt door het Ministerie van Financiën van Turkije, Directoraat Inkomsten, waarin wordt vermeld dat zij “*houder [is] van identificatienummer voor personen zonder actieve inkomstenbronnen*” en dat zij aldus, gelet op dit stuk en het voorgelegde attest van de dienst Kadaster, heeft

aangetoond dat zij noch eigen inkomsten noch onroerende goederen heeft in Turkije. De motivering in de bestreden beslissing dat er geen stuk werd voorgelegd waaruit blijkt of er al dan niet sprake is van economische activiteiten of waaruit haar financiële (on)vermogen blijkt, is volgens haar dan ook niet correct. Zij merkt nog op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij weduwe is.

Het genoemde stuk van het Ministerie van Financiën van Turkije is voorhanden in het administratief dossier. Verzoekster heeft dit stuk op 28 november 2022, ruim voor het nemen van de bestreden beslissing, ter aanvulling van haar aanvraag overgemaakt aan verweerder, samen met het attest van de Dienst Kadaster. De Raad stelt, samen met verzoekster, vast dat verweerder dit stuk van het Ministerie van Financiën niet heeft opgenomen in de opsomming van de neergelegde stukken in de bestreden beslissing. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet blijken dat dit neergelegde stuk concreet in rekening werd gebracht bij het nemen ervan.

Verzoekster toont dan ook aan dat verweerder niet alle stukken die zij heeft voorgelegd bij haar aanvraag concreet heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien heeft het niet-beoordeelde stuk specifiek betrekking op het determinerende motief van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers verzoeksters aanvraag enkel en alleen geweigerd omwille van het gebrek aan bewijs van onvermogen in Turkije.

Het komt verder niet toe aan de Raad om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een eigen beoordeling te maken aangaande het betreffende stuk van het Ministerie van Financiën van Turkije. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder heeft nagelaten om dit stuk te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve zijn beslissing niet op een zorgvuldige manier heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook aangetoond.

Verweerders repliek in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. In zoverre verweerder stelt dat het gegeven dat verzoekster een identificatienummer heeft voor personen zonder actieve inkomstenbron de motieven in de bestreden beslissing niet weerlegt, daar er ook wordt gesteld dat verzoekster een potentieel belastingplichtige is en aldus niet kan worden uitgesloten dat zij andere inkomsten ontving in Turkije, moet worden opgemerkt dat een dergelijke motivering niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en bijgevolg post factum is. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

2.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS